

De kleine nederzetting die moedig weerstand blijft bieden

De eerste burgemeester van Haren werd heel chic de 'maire' genoemd. Hij had nog geen wethouders in zijn ambtsaccommodatie, maar assessoren. Dat is een vroegnegentiende-eeuwse usance uit de tijd dat onze gemeente in statu nascendi was, in heerlijke onwetendheid van de latere ruzieachtige herindelingspeilingsavonden in spaghettiwesternsfeer.

In 1914 kreeg onze Groene Parel bij koninklijk besluit en met 's rijks toestemming een eigen heraldisch gemeentewapen, met in het vrij kwartier een adelaar die een schildje vasthoudt met een sinopeldwarsbalk eroverheen.

Het Wassenaar van het Noorden groeide uit tot een idyllische place to be met chique art-decovilla's. Daar resideerden in groten getale professoren, alsook sociaal psychologen, gynaecologen en andere alfa- en bètawetenschappers. In Onnen kwamen een paar honderd stateloze azc'ers de gelederen versterken.

Maar dan kieperen Gedeputeerde Staten in 2016 met een simpel pdf'je een serie fragmentatiebommen in de rustieke dorpse alleeën. De financiële stresstest had volgens de brief zonneklaar uitgewezen dat het forensendorp [forenzendorp] in zijn eentje als de Titanic ten onder zou gaan. Een fusie met de Stadgers zou rücksichtslos door de dorpse strot worden geduwd.

Haren heeft er sowieso geen barst zin in om de toch al superroyale onroerendezaakbelasting à la Groningen omhoog te jagen. Ook weigeren zij hardnekkig de groene tussenzoom vol te plempen met Rem Koolhaasachtige horrornieuwbouw. De lokale pers werd daarom wekenlang overspoeld met het ene strijdbare quoteje na het andere. Sommige dorpelingen waren ternauwernood van zielenknijpers en antidepressiva af te houden.

Haren loerde nog wel even slinks naar Tynaarlo. De gemeente voelde zich als een monozygote tweeling verwant met hun rurale knusheid. Maar die zuidelijke dommeriken weigerden ostentatief een samengaan, en hebben dit gênante debacle later schaterlachend aan elkaar doorge-sms't.

Het dorp houdt nochtans onvermoeibaar stand, zoals de dappere Galliërs oudtijds tegen de Romeinen. Ach, kon Asterix ons dorpje maar redden, liefst met een druïdische toverdrank! Dan werd onze kleine nederzetting vast niet ten grave gedragen in de ijstijdelijke pingoruïnes van de Hondsrug.